

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl soudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M., ve věci

žalobce:
bytem

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2018, č. j. OD 407/18-2/67.1/18099/Li,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze 17. 5. 2018, č. j. OD 407/18-2/67.1/18099/Li, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru správního, oddělení přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 3. 2018, č. j. 28567/2018. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit z nedbalosti tím, že dne [XX] v [XX] hod., v obci Jablonec nad Nisou, nejméně v ulici 5. května, po silnici I/14, směrem ke křižovatce s kruhovým objezdem ulic 5. května, Lesní a Mostecká a dále ve směru [XX] ke [XX] křižovatce [XX] s ulicí [XX] SNP, po ulici 5. května, řídil vozidlo [XX], registrační značky [XX] a při řízení vozidla nebyl za jízdy řádně připoután bezpečnostním pásem, čímž porušil povinnost podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Za přestupek byl žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložen správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč. Zároveň mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. V žalobě žalobce namítal, že se přestupkového jednání nedopustil. Trval na tom, že byl při řízení svého vozidla připoután bezpečnostním pásem a teprve po zastavení hlídkou policie se odpoutal, aby mohl komunikovat s policisty a předložit jim doklady. Tvrzení policistů, že řídil nepřipoután a že teprve po zastavení vozidla manipuloval s pásem a připoutával se, není ničím podložené, nepotvrzuje jej ani kamerový záznam z kamery umístěné ve služebním vozidle zasahujících policistů. Vzhledem k trajektorii vozovky a jízdě po kruhovém objezdu nemohli policisté ze služebního vozidla jedoucího za vozidlem žalobce chybějící pás na žalobcově černé mikině zaznamenat, i kdyby žalobce skutečně připoután nebyl. Policisté nejprve tvrdili, že žalobce měl na sobě světlé oblečení, při ústním jednání se výpovědi policistů v tomto bodě lišily, [XX] dokonce uvedl, že barva mikiny žalobce byla šedá nebo černá. Policisté také vypověděli, že viděli volně viset přezku bezpečnostního pásu u horního sloupku dveří, což je objektivně nemožné, protože přezka je umístěna pod úrovní okének. K této skutečnosti žalobce navrhoval provést důkaz příloženou fotodokumentací. Žalobce navrhoval, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
4. Přestupek žalobce oznámila Policie České republiky správnímu orgánu I. stupně a spolu s oznámením přestupku postoupila oznámení o přestupku sepsané na místě přestupku, které žalobce odmítl podepsat, dále úřední záznam o přestupkovém jednání žalobce ze dne 24. 1. 2018 a kamerový záznam z kamery umístěné ve služebním vozidle.
5. Příkazem ze dne 29. 1. 2018 doručeným žalobci dne 31. 1. 2018 byl žalobce shora popsáným přestupkem uznán vinným, proti příkazu žalobce podal odpor.

6. V průběhu dalšího řízení byl přestupek projednán při ústním jednání dne 27. 2. 2018, jehož se žalobce zúčastnil. Při ústním jednání správní orgán I. stupně provedl dokazování výše uvedenými listinami předloženými Policií České republiky a kamerovým záznamem z kamery umístěné ve služebním vozidle. K věci byl dále jako svědek vyslechnut zasahující policista
 XXX. Dne 27. 3. 2018 při pokračování v ústním jednání byla provedena svědecká výpověď druhého zasahujícího policisty XXX.
7. Rozhodnutím ze dne 23. 5. 2018 byl žalobce shledán vinným ze shora popsaného přestupku. Správní orgán I. stupně konstatoval, že dle kamerového záznamu je prokázané, že žalobce za jízdy připoután nebyl a s bezpečnostním pásem začal manipulovat až po zastavení v době, kdy policejní hlídka vystoupila z vozidla a šla k němu. Situace, jak je popsána v úředním záznamu policejní hlídky odpovídá situaci, která je zachycena na kamerovém záznamu z kamery umístěné ve služebním vozidle. Mezi sloupkem a levým ramenem řidiče není vidět, že by měl řidič přes rameno připoutaný pás. Správní orgán dále odkázal na svědecké výpovědi zasahujících policistů, kteří shodně uvedli, že po příjezdu na kruhový objezd zcela jasně viděli, že řidič nemá přes sebe řádně upevněný bezpečnostní pás. Správní orgán I. stupně považoval za důležité, že svědci do vozidla žalobce dobře viděli, protože jak z jejich výpovědi, tak z kamerového záznamu vyplývá, že bylo světlo, dobrá viditelnost a nepršelo.
8. Žalobcovo odvolání žalovaný napadeným rozhodnutím zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný nesouhlasil s argumentací žalobce, že kamerový záznam nemá vypovídací hodnotu. Dle žalovaného kamerový záznam podporuje svědecké výpovědi obou policistů a je z něj patrné, že žalobce nebyl připoután bezpečnostním pásem. Na kamerovém záznamu je v čase 15:10:31 zachyceno zezadu vozidlo žalobce a je zřetelně vidět, že přes levé rameno řidiče není natažen bezpečnostní pás. Tato skutečnost koresponduje se svědeckou výpovědí XXX a i svědeckou výpovědí XXX. Videozáznam podporuje svědecké výpovědi i v tom, že svědci poprvé zaregistrovali přestupek žalobce v době, kdy služebním vozidlem jeli po kruhovém objezdu a žalobce k němu přijížděl. Na videozáznamu je v čase 15:10:03 zachyceno vozidlo žalobce přijíždějící ke kruhovému objezdu a je zřejmé, že svědci měli možnost pohledem přes okno levých předních dveří vozidla zjistit, zda je žalobce řádně připoután bezpečnostním pásem či nikoli. Svědci sledovali žalobce jednak z boku, oknem levých předních dveří vozidla v době, kdy přijížděl ke kruhovému objezdu, a poté oknem pátých dveří, tj. zezadu, když jeli za vozidlem žalobce. Dle žalovaného tak lze připoutání, respektive nepřipoutání bezpečnostním pásem egistrovat bez ohledu na barvu žalobcova oblečení K umístění přezky bezpečnostního pásu žalovaný konstatoval, že oba svědci shodně vypověděli, že přezku bezpečnostního pásu viděli viset na bezpečnostním pásu. Žalobcem pořízená fotodokumentace sice zachycuje přezku bezpečnostního pásu v pozici, kdy by nebyla při pohledu do vozidla vidět, fotodokumentace ale neprokazuje, že v této pozici byla přezka i v době, kdy policisté vozidlo žalobce sledovali. Žalovaný poukázal na judikaturu správních soudů zabývající se hodnocením svědeckých výpovědí policistů, konkrétně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, či ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63. Vinu žalobce měl žalovaný, stejně jako správní orgán I. stupně,

za bezpochyby prokázanou na základě svědeckých výpovědí zasahujících policistů, jejichž věrohodnost nebyla v řízení hodnověrně zpochybněna a jejichž výpovědi korespondují s pořízeným videozáznamem.

9. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem, řešený v nyní zkoumaném případě, nepochybně patří mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem. V normálních situacích tento přestupek není nijak dokumentován (například fotografií či videozáznamem), proto věrohodné svědectví policistů zpravidla představuje dostatečný důkaz o jeho spáchání. Rozporuje-li řidič spáchání takového přestupku, je nutné policisty vždy vyslechnout jako svědky. Pouhý úřední záznam či oznámení o přestupku nejsou dostatečnými důkazy (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 -27, a ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 - 70). Této povinnosti v nynějším případě správní orgány dostály. Kromě svědeckých výpovědí zasahujících policistů měly navíc k dispozici i videozáznam, který jejich svědecké výpovědi potvrzuje.
11. Výpovědi nelze hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz, nicméně pro založení pochybnosti o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody. Policie se v řízení primárně považuje za nestranného svědka události, který není žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení. Pochybnosti o věrohodnosti výpovědi policistů vyvstanou zejména tehdy, neshodují-li se jejich výpovědi v podstatných okolnostech věci. Naproti tomu, vzhledem k časovému odstupu mezi spácháním přestupku a výslechem policisty, nemohou rozpory nebo nedostatky výpovědí v okrajových aspektech případu věrohodnost výpovědi nikterak ovlivnit (viz výše citovaný rozsudek č. j. 6 As 22/2013 - 27). Objektivita výpovědi policistů je narušena i v případě, že po zastavení vozidla byla provedena přehnaně horlivá a rozsáhlá kontrola, aniž by k tomu byl rozumný důvod (srov. rozsudek ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63).
12. Krajský soud konstatuje, že výpovědi policistů v nyní posuzovaném případě netrpí žádnými nedostatky, které by zakládaly důvodné obavy o jejich nestrannosti. Postup policistů při kontrole řidiče byl korektní, bez náznaků jakéhokoliv šikanózního jednání vůči žalobci. Výpovědi policistů jsou konzistentní, bez vážných rozporů. Nepřesnosti ohledně barvy žalobcova oblečení nezakládají pochybnosti o věrohodnosti výpovědí policistů. Žalovanému lze navíc přisvědčit, že připoutání, respektive nepřipoutání bezpečnostním pásem bylo možné v posuzovaném

případě registrovat bez ohledu na barvu oblečení, což ostatně vyplývá i z pořízeného videozáznamu.

13. Samotný fakt, že se chromovaná spona běžně nachází ve vozidle pod úrovní hrany okna řidiče, nemůže sloužit jako důkaz pro konkrétní specifickou situaci. Ve výše zmíněném rozsudku
č. j. 6 As 22/2013 - 27 se v obdobné situaci vyjádřil zdejší soud následovně: *„Na rozdíl od krajského soudu nemůže Nejvyšší správní soud hodnotit tyto rozpory mezi výpověďmi policistů a předloženými fotografiemi jako závažné. V případě nstržm. V. jde dokonce o rozpor pouze zdánlivý, protože netvrdil výslovně, že by viděl přezku visící nahoře, nýbrž se pouze vyjádřil, co je podle jeho názoru obvyklé. I kdyby však něco takového uvedl, nebylo by možno vyloučit, že v daném případě přezka uvízla nahoře na pásu (či tam byla v pohotovosti připravena) a nesjela až dolů k zarážce. V tomto směru žalobcovy fotografie nic neprokazují, což krajský soud ve svých úvahách zcela pominul.“*
14. Na rozdíl od předpokladu nezainteresované výpovědi policistů je vysoce pravděpodobné, že osoba, které postih za přestupek hrozí, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Následně pořízené fotografické důkazy nemusí
svědčit o situaci v době spáchání přestupku, soud jimi proto dokazování neprováděl.
15. Ze všech shora uvedených důvodů soud zamítl podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
16. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce.
17. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo
na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 8. července 2019

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
soudkyně